

El complot dels anells

per Artur Art

Francesc Bellmunt, director i guionista de cinema, ha aconseguit amb "El complot dels anells" dues coses: una bona imatge i un mal relat. La qualitat fotogràfica supera la mediocritat de gran part de la producció catalana i espanyola actual. Un estil fotogràfic amb fortes influències del cinema americà en la línia del còmic com pot ser Superman i James Bond. La realització tècnica d'algunes seqüències amb moviments de càmera ben coordinats donen una qualitat a la imatge bastant destacable.

El contrari passa amb la narració on la discontinuïtat del relat fa que sigui difícil seguir la crònica d'un periodista americà durant els Jocs Olímpics del 92. La idea d'aquest film i el seu principi són bastant esperançadors, però el desenvolupament del complot polític està tractat d'una forma excessivament superficial. Les motivacions i les causes del complot no són explicitades ni tampoc el compromís polític dels personatges que duen a terme el complot. En aquest sentit, s'estableix una ambigüïtat entre l'acció política legal-pacífica i l'acció il·legal-violenta que Bellmunt no contrasta amb fermesa ni amb decisió, quedant-se la part més emocionant del complot en un confús misteri. La resolució del complot segueix aquesta manera de fer i, a falta d'emoció sentimental o nacionalista, Bellmunt ho resol utilitzant els tòpics del thriller americà més televisiu que cinematogràfic.

El tractament del guió hauria haver estat de situacions, ja que el tema central és el marc polític, com queda ben clar al principi del film on s'exposa l'objectiu del relat. Però el discurs narratiu trontolla entre una història de situacions i una història de personatges.

Degut a aquesta falta de criteri narratiu o d'incapacitat creativa, l'espectador no pot identificar-se amb el protagonista principal ni amb la causa nacionalista. "El complot dels anells" és un film per veure tot esperant que en el futur es faci bon cinema nacionalista català

El Film-Art o el futur del cinema

per Artur Art

La caiguda de l'imperi de Hollywood és un fet inequívoc que demostra com moltes coses estan canviant en el món actual del cinema. Noves formes d'expressió iconogràfica, com el videoclip, obren diferents vies de comunicació per al cinema. Els convencionalismes tècnics i narratius cinematogràfics avorreixen els espectadors que, despertada la seva curiositat per les innovacions tècniques del video i les noves corrents literàries i teatrals, busquen en el món del cinema un univers imaginari on l'art cinematogràfic destaquï en tota la seva potencialitat.

Com els monuments de l'imperi romà, les estrelles de Hollywood estan passant a millor vida: a la història contemporània. Amb elles també cal guardar les tècniques narratives cinematogràfiques que estan estancades des de fa 50 anys i que han dominat tot el món occidental.

El domini americà només ha estat trencat per artistes independents com Fellini (Itàlia), Godard (França), Bergman (Suècia), Welles, Lynch, Coppola (EEUU), Wenders i Fassbinder (Alemanya), Ken Russel i Alan Parker (G.B.), Buñuel (Espanya) i altres directors de cinema compromesos amb la seva consciència humana. Són artistes que a través del cinema han compartit la seva experiència vital amb els seus espectadors d'una manera personalitzada. La valentia, l'honestat i la veritat amb què ens donen una visió del món i de la vida és una mostra de la força del cinema com a obra d'art en sí mateixa. Les temàtiques socials donen pas a un món de sensacions interiors que transcendeixen als protagonistes del film i que ens evocuen un món no-visible en la nostra vida quotidiana. Per sobre d'un argument que funciona com a pretext o ruptura amb el confor-

misme social, aquests autors independents profunditzen en els comportaments i conductes humanes: la mort en Bergman, l'inconformisme en Godard, la crueltat de la vida en Welles, el fatalisme en Wenders, el prohibit en Ken Russel, la falsedat de la vida en Buñuel, la por a la societat en Hitchcock, el sexe en Marco Ferreri, el desengany en Saura, la desesperació en Herzog, la desmitificació en Almodóvar, el pas del temps en Mizoguchi, etc... Una temàtica profundament viscuda per l'autor permet una posada en escena i un tractament cinematogràfic molt personal que dona autenticitat i veracitat a moltes narracions irrealistes en la seva forma però clarament transparents en la seva intencionalitat.

La comunicació és fonamental en cada film i no només a nivell d'esdeveniments argumentals, sinó a nivell de les sensacions. Sobretot perquè cada cop tenim menys temps per descobrir-nos nosaltres mateixos i un film pot ser un motiu de reflexió davant de fets que afecten tota una societat. Però aquesta funció orientativa està essent absorbida cada cop més per la televisió. Serials sobre les desgràcies dels rics o la gran efectivitat de la policia ens entretenen i ens eduquen moralment durant les hores lliures dins la lògica de l'espectador de masses on la televisió i els esports són els grans dominadors.

La indústria cinematogràfica americana, per mantenir el cinema com espectacle de masses va crear els gèneres i, ara, les modes temàtiques: el Vietnam amb el Rambo inclòs, la comèdia de costums americana, el futurisme amb ET i Blade Runner, el thriller policíac, aventures exòtiques com "Indiana Jones", etc. Modes cinematogràfiques que en sentit rotatiu ocupen les nostres pantalles. Així, pròximament tornarem a veure westerns futuristes en plan "MAD MAX" per substituir els RAMBOS que a la vegada havien estat el substitut dels ROCKYS, i el cercle tornarà a començar. Fins quan aguantarem? A França, fa 20 anys, ja va haver-hi una "revolució francesa" cinematogràfica amb l'anomenada "nouvelle vague" que ha enriquit durant molts anys la producció europea. Un avís per a la indústria de Hollywood, que també

FOTO ESTUDI

GIBAUDI

Material fotogràfic. Fotos de galeria i carnets. Fotocòpies.
Corominas, 139 - Tel. 725 28 64
SABADELL